

at Pennen er ført af en træt Haand. Der er mere af Formaninger end af Opmuntring og Frejdighed i Tonefaldet, og saa er der Udtalelser i Artiklen, der i sig selv er uforsvarlige og som paa ingen Maade er egnet til at faa de »menige Medlemmer« til at tage fat paa Agitationen med Liv og Lyst ude blandt det brede Lag af vort Folk. Jeg tænker paa Ytringen om, at ingen kan føle sig stolt eller glad over at kaldes dansk. Hvad vil det sige? Skal vi allesammen hænge med Hovedet, fordi Alberti har vist sig at være en Kæltring?

Og det med Udlandet: Skal vi ikke fremtidig lade være med at regne Udtalelser i Udlandets Presse for mere, end hvad de faktisk er? Haanden paa Hjertet, Du, der i Agitationens Hede tyer til Argumenter fra Udlandet! Hvad véd Du, naar det kommer til Stykket, om Stemningen i Udlandet — dette store Fællesbegreb — overfor Danmark? Kender Du de skjulte Kilder, der skaber og nærer de meget omtalte Stemninger? — Sjælden eller aldrig.

Og saa er der Udtalelsen om de store Skyer, der i Sommer formørkede vort offentlige Livs Himmel. Ogsaa her maa jeg protestere. Den enkelte kan se mere eller mindre lyst paa den politiske Situation, der til given Tid foreligger og eftersom man hører til Flertallet eller Mindretallet. Men vort eget Blad, der i Politik maa og bør være neutralt, gør ikke klogt i at gaa Partipolitikens Ærinde. Og det gør »Kvinden og Samfundet« ved sin Tale om de store Skyer o. s. v. Hvis denne min Opfattelse ikke er rigtig, er Udtalelserne meningsløse. Den ærede Redaktion maa endelig ikke tro, at det store Flertal af Kvinder ude i Landet ser noget stort eller klogt i Frk. Westenholz's Opræden overfor Rigsdagen, tværtimod. Og hvad Forsvarsspørgsmaalet angaar, er Forholdet sikkert dette, at faa eller ingen Kvinder kan se til Bunds i Sagen og sige, hvad der er det rette. De »tunge Tider«, Redaktionen skriver om, skal vel paa andet Dansk betyde Sorg over, at vi forleden fik Forsvarsordningen gennemført i den foreliggende Skikkelse og ikke i nogen anden. Men atter her, synes jeg, bør Redaktionen af »Kv. og Sf.« vogte sig for at gaa partipolitiske Ærinder.

Nej, lad os ikke faa Kvindebevægelsen ind i usund Stemningspolitik med Argumenter fra det »Udland«, vi ikke kender noget til, og lad os ligeledes vogte Bevægelsen for de Farer, der kan true fra den hjemlige Partipolitik's Skær.

Skulde vi saa ikke hellere bestrebe os for

at faa en frejdigere Tone ind i vort Blad. Vi er jo ikke en Flok »Grædekoner«, der møder ved Kvindebevægelsens Baare; men en voksende Kreds af maaltbevidste Kvinder, der vil kæmpe for vor Sag under Haabets lyse Banner.

Petrine Jensen.
Vibyhus.

Redaktionen har ikke villet nægte ovenstaaende Gensvar Optagelse i Bladet, skønt vi unægtelig hellere saa, at de, der ønsker at imødegaa vore Artikler, holdt sig til, hvad der staar i disse, i Stedet for at bebrejde Redaktionen Udtalelser, som den ikke er fremkommet med.

Naar den ærede Indsender skriver: »Og det med Udlandet«, saa maa vi rigtignok spørge: hvilket?

Ligeledes naar der hævdes, at Redaktionen i sin Artikel er gaaet Partipolitikens Ærinde, saa er dette en Paastand, som savner ethvert Grundlag. Der er saa vidt Redaktionen bekendt, intet af alle de eksisterende politiske Partier, der ikke er misfornøjet med den Skikkelse, hvori Forsvarsordningen er bleven gennemført. Og naar det — efter Petrine Jensens Mening — at se mørkt paa den foreliggende politiske Situation er en Følge af, at man tilhører Mindretallet, saa maa alle se den politiske Situation mere eller mindre mørkt, da vi jo alle tilhører — forskellige — Mindretal.

Der er ganske vist en Kunst, der hedder at læse *mellem* Linierne, men den forudsætter rigtignok, at man kan læse hvad der staar i selve Linierne.

For at læse Redaktionen's Artikler behøver man imidlertid ikke Øvelse i denne Kunst. Hvad Redaktionen ønsker at bringe frem, bestræber den sig altid forat fremsætte saa klart som muligt.

Naar Artiklen har givet Anledning til ovenstaaende Misforstaaelser kan vi ikke tilskrive os Fejlen derfor.

Det er indtil videre vor Overbevisning, at naar vi har talt om de »sorte Skyer« og »tunge Tider«, der for Øjeblikket er i Danmark, saa har vi derved kun udtrykt den almindelige Mening, at Danmark for Tiden er i en Nedgangsperiode. Vor Politik staar i Splittelsens Tegn, vor Glæde og Stolthed over at være Danske har faaet et Grundskud ved Albertis Forbrydelser; de økonomiske Tilstande er trykkede, og hvor er de store Navne, som kan kaste Glans over Danmark? Og vi mener at kunne se Tilstanden som den er, uden derfor at opfattes som »Grædekoner«.